

ליל שבת קודש פרשת ויקרא ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה, ביבנאל עיר ברסלב, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רפ"ב בסופו, המדבר מן המשכן שהצדיק בונה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבסוף תורה זו של רביז"ל), דע, שיש בכל דור ודור רועה שהוא בחינת משה שהוא רעיא מהימנא, וזה הרועה הוא עושה משכן, ודע שתינוקות של בית רבן מקבלים הבל פיהם שאין בו חטא מזה המשכן, ועל כן התינוק כשמתחיל לקרות ולהיכנס בתורה הוא מתחיל מן ויקרא אל משה, שהוא אלף זעירא, כי ויקרא מדבר מגמר הקמת המשכן, שאז קראו השם יתברך והתחיל לדבר עמו מהמשכן, ועל כן משם מתחילין התינוקות, כי משם מקבלין הבל פיהם, ומשם מתחילין לקרות ולהיכנס לתוך התורה, ודע שכל הצדיקים שבדור, כל אחד ואחד הוא בחינת רועה, כי בכל אחד ואחד יש בו בחינת משה, וכל אחד ואחד לפי בחינתו, הוא עושה בחינת משכן, שמשם מקבלין התינוקות הבל פיהם, וכל אחד לפי בחינתו, לפי בחינת המשכן שהוא עושה, כמו כן יש לו תינוקות שהם מקבלין משם, נמצא שיש לכל אחד ואחד מצדיקי הדור, סך תינוקות שהם מקבלין הבל פיהם ממנו, כל אחד לפי בחינתו, אך לידע כל זאת, דהיינו לדעת כל צדיק וצדיק, איזה הם התינוקות השייכים לו, וכמה הם מקבלין ממנו, ולידע כל הבחינות שיש בזה, והדור שיבוא מהם עד הסוף, דע, מי שיוכל לעשות נגונים, היינו ללקט הנקודות טובות שנמצא בכל אחד מישראל, אפילו בפושעי ישראל, ולהתפלל לפני העמוד עם כל הנקודות טובות שלהם, הוא יכול לידע כל זה, וזהו סוד מה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה במשנה (שבת יא): 'באמת אמרו החזן רואה היכן התינוקות קוראים', החזן, דהיינו מי שיכול לעשות הנגונים הנ"ל, שהוא יכול להיות חזן ושליח צבור להתפלל לפני העמוד, הוא רואה ויודע היכן התינוקות קורין, היינו אצל איזה צדיק הם מקבלין הבל פיהם, שעל ידו הם קוראין ונכנסין בהתורה, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זאת, את עוצם הכח של הצדיק האמת, שיכול למצוא את הנקודה טובה שיש בכל אחד ואחד מישראל, ולהוציא אותם מן הכח אל הפועל, עד שיעשה מכל הנקודות טובות, זמירות ושירות ותשבחות אל השם יתברך, ולהתפלל לפני העמוד ביחד עם הנקודות טובות של כולם, כי כל אחד ואחד מישראל, כל זמן ששם ישראל נקרא עליו, אפילו פושעי ישראל חס ושלום, כי נקרא פושעי "ישראל", אם כן הרי עדיין שם ישראל נקרא עליו, יש בו בהכרח איזה נקודה טובה, שזהו נקודת יהדותו, ונקודת נשמתו המחיה אותו, ועל דרך שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות נ"ז.) אפילו ריקנים שבך מלאים מצוות כרימון, רק על פי רוב, הנקודות טובות מכוסות ומוסתרות עם קליפות והסתרות הרבה, ואינן ניכרות מבחוץ, אבל הצדיק האמת שיש בו כח למצוא נקודות טובות בתוך כל אחד ואחד מישראל, ולדון אותו לכף זכות, הוא יכול לגלות נקודות אלו, ולהוציא אותם מן הכח אל הפועל, עד שיחזיר האדם בתשובה, כי מוצא בו מעט טוב, ואחר כך עוד מעט טוב, עד שמחזיר אותו בתשובה שלימה, כי זהו עוצם כוחו של הצדיק, שיש לו עינים קדושות להסתכל על הנקודות טובות שבכל אחד, ואינו מתבהל מכל הרע והקליפות המסככים אותו, כי רוב בני אדם אינם יכולים להבחין זאת, ומסתכלים על התמונה הכללית של האדם, אם רובו טוב, הוא טוב, ואם רובו רע, הוא רע, ואפילו על עצמם, גם כן מסתכלים בדרך זה, וקשה להם למצוא נקודות טובות הממונות בקרבם, אבל הצדיק האמת אינו כן, רק עיניו הקדושות תמיד מכוונות למצוא הטוב שבכל אחד ואחד, ותיכף ומיד שמוצא את הטוב, מגדיל ומפאר אותו, עד שממשיך עליו עוד מעט טוב, ועוד מעט טוב, עד שמחזיר אותו בתשובה שלימה.

והנה על שם זה נקרא הצדיק "רועה נאמן", וכמו שמצינו אצל משה רבינו שנקרא (בכל מקום בוהר) "רעיא מהימנא", כי הוא שומר על נשמות ישראל, הנקראים צאן קדשים (יהוקאל ל"ו), כמו רועה נאמן, השומר על הצאן המסורים בידו, ולוקח אותם תמיד למרעה טוב, למען יגדלו ויצמחו בריאים וחזקים, וכן הוא הצדיק, שתמיד מחפש ומבקש הטוב של נשמות ישראל, ומוצא בהם איזה נקודה טובה למען החיותם ולמען הגדילם, ובוזה הוא בונה משכן, כי משה רבינו בנה את המשכן במדבר, על ידי הנקודות טובות שבישראל, כי כל אחד הביא נדבת לבו, כפי הנקודה טובה שהאיר בתוכו, זה זהב, זה כסף, וזה נחושת וכו', עד נבנה המשכן מכולם, וכן הוא אצל כל צדיק וצדיק, שהוא מקבץ יחד הנקודות טובות של כל המתקרבים אליו, ובונה מהם משכן דקדושה, עד שכל מי שנכנס אל המשכן הזה,

נתעורר מאד להתקרב אל השם יתברך, כי מרגיש שם השראת השכינה, ונפשו מתלהב מאד לדבק באור העליון.

והנה כל זה הוא סוד "הבל פיהם של תינוקות של בית רבן שאין בהם חטא", כי התינוקות של בית רבן, כשמתחילים ללמוד, אין בהם שום חטא, והנקודות טובות שלהם מאירים באור גדול מאד, אבל צריכין מלמד טוב והגון שיגדיל ויפאר הנקודות שלהם, עד שיצמחו לאילנות גדולות ומפוארות, ולכן בוודאי הם מקבלין הבל פיהם מן המשכן הקדוש של הצדיק האמת, כי הצדיק יודע איך למצוא נקודות טובות בכל נשמות ישראל, ולהגדיל ולפאר אותם עד שיגדלו ויצמחו כראוי, וכן הנקודה טובה שיש בתוך כל אחד ואחד, אפילו הוא גדול, הוא בחינת "הבל פיהם של תינוקות של בית רבן שאין בהם חטא", כי הנקודה זאת היא נקודת נשמתו, שהיא נקיה וטהורה, רק מסובבת לפעמים עם קליפות רבות, אבל על ידי שזוכין להתקרב אל משכן הצדיק האמת, הצדיק מגדיל ומצמיח הנקודה טובה שבו, עד שנעשה ממנה זמירות שירות ותשבחות אל השם יתברך, וכולם עולים בעלייה גדולה מאד.

ורביז"ל מקשר את כל הענין אל פרשת השבוע, שהוא "ויקרא אל משה", כי פסוק זה כתיב אחר גמר הקמת המשכן, שאז קרא השם יתברך למשה, והתחיל לדבר עמו מעבודת המשכן ומעבודת הקרבנות, ומשם מתחילים התינוקות לקרות ולהיכנס בתורה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה פרשה ז') יבואו טהורים ויעסקו בטהרות, ותיבת "ויקרא" כתיב עם אל"ף זעירא, היינו אל"ף קטן, ורביז"ל מקשר כל הדברים ביחד באופן נורא ונפלא מאד, כי אחר גמר הקמת המשכן, שהוא מקום השראת השכינה, שנבנה על ידי הנקודות טובות שיש בכל אחד מישראל, שליקט ואסף אותם הצדיק האמת, שהוא משה רבינו עליו השלום, אז כתיב "ויקרא" אל משה, באל"ף זעירא, לגלות ש"אלופו" של עולם, היינו כבוד השם יתברך, גנוז ומוסתר בכל מקום ממש, ובכל אחד ואחד מישראל יש נקודה של אלקות, ואף על פי שלפעמים נראה כנקודה קטנה מאד, אבל היא הנקודה של אלקות, המחיה כל דבר שבעולם, והיא הנקודה טובה שיש בכל אחד מישראל, שלפעמים אינו נראה מבחוץ כלל, אדרבה, נראה כמו "ויקר", שהוא לשון עראי וטומאה (כמו שפירש"י פסוק א'), אבל אם יסתכל היטיב יראה, שיש שם אל"ף זעירא, שמקשר הכל לאלופו של עולם, וכבוד השם יתברך צועק מכל מקום ממש (שיחות הר"ן סי' נ"ב), ולכן בהתחלת עבודת המשכן מתחיל התורה עם "ויקרא אל משה" באל"ף זעירא, ללמד אותנו, שזהו הדרך שמשה רבינו הקים המשכן, וכן עושים

הצדיקים שבכל דור, על ידי ששומעים את הקריאה של השם יתברך מכל מקום, ומכל יהודי, ואפילו מתוך נקודה קטנה מאד, ומגדילים הנקודה עד שנצמח לאילן גדול, ולכן דייקא משם מתחילין התינוקות ללמוד, כי זהו עבודת הצדיק עם התינוקות, לקחת הנקודות קטנות שלהם, ולהלהיב אותם, עד שיצמחו לאילנות טובות ומפוארות, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים שבונים את משכן השכינה, ונזכה להכלל בבנין שלהם, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהתדבק בו יתברך באמת, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת ויקרא ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, ביבנאל עיר ברסלב, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מכן מלך ובן שפחה שנחלפו, מעשה י"א דף רס"ט, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשך לספר, והבן הנ"ל, שנתגרש (אשר הוא בן המלך באמת) ועשה מה שעשה ובזבו מעותיו, פעם אחד יצא לבדו לטייל, והניח לשכב, ובא לו על דעתו מה שעבר עליו, וחשב מה זאת עשה אלקים לי, אם אני הבן מלך בודאי אינו ראוי לי זאת, ואם איני בן המלך גם כן אינו מגיע לי זאת, להיות בורח ומגרש, ונתיישב בדעתו: אדרבא, אם בן, שהשם יתברך יכול לעשות כזאת, להחליף את בן המלך ושיעבור עליו כנ"ל, אם כן היתכן מה שעשיתי? וכי כך היה ראוי לי להתנהג כמו שעשיתי? והתחיל להצטער ולהתחרט מאד על המעשים רעים שעשה, ואחר כך חזר למקומו וחזר אל השכרות, אך מחמת שכבר התחיל להתחרט, היה מבלבל אותו המחשבות של חרטה ותשובה בכל פעם, כי כן הוא דרך האדם, שאפילו אם תעה מאד בדרכים נבוכים, וסטה הרבה מדרך התורה, סוף כל סוף מגיע לו הרהורי תשובה לחזור אל השם יתברך, אבל לא כל אחד זוכה להוציא מן הכח אל הפועל את הרצונות והכיסופים שלו, כי בשעה שקיבל הרהור תשובה המית את יצרו הרע, מחמת

הטוב שנתעורר בתוכו, כי המיתו בזה ההרהור תשובה והעובדא של אותו השעה, אבל אחר כך, מתגבר עליו יצר הרע אחר, כי כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ע"ב), ולכן צריכין התחזקות עצום, להמשיך בדרך התשובה שהתחיל, ואף על פי שרואה שבכל פעם נופל יותר ויותר, יידע נאמנה שהוא נסיון מן השמים לראות עם כוונתו לשוב אל השם יתברך באמת, וכבר גילה לנו רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ה בסופו) שבוזה טועים החסידים הרבה, שנדמה להם באם יש להם ירידה ונפילה, שאין עבודתם שווה כלום, ואינו כן, רק מחמת שנתעוררו להגיע אל מדריגה יותר גבוהה, לכן המקטרגים גם כן מתעוררים נגדם, וזה אשר גרם להם הירידה, אבל אם יהיו חזקים מאד, בוודאי יזכו להגיע אל מה שצריכין להגיע, עיין שם, וכן מבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' קי"ז) שלפעמים כשנכנס אדם לקדושה גבוהה, כגון כשמתקרב לצדיק האמת וכיוצא, אזי דייקא יקרה לו מקרה בלתי טהור חס ושלום, וזה מחמת כשהאדם נכנס לקדושה, מתגבר עליו היצר הרע ביותר, כי כל מה שנכנס בקדושה יותר, יש לו בכל פעם יצר הרע חדש גדול מבתחילה, ולכן אסור לו להתבלבל מזה, עיין שם, נמצא שהעיקר הוא מדת ההתחזקות, להתחזק מאד בעבודתו, אפילו שאינו רואה מה שפועל עדיין, ואדרבה נדמה לו בתכלית ההיפוך, כי אם יתחזק בעבודתו, בוודאי יזכה להגיע אל ענינו.

פעם אחת הניח עצמו לשכב, וחלם לו, איך שבמקום פלוני יש יריד ביום פלוני, שילך לשם, ומה שיודמן לו בראשונה איזה עבדות להשתכר יעשה אותו העבדות, אף אם אינו לפי כבודו, והקיץ, והחלום הזה נכנס לו מאד במחשבתו, כי לפעמים עובר הדבר תיכף מן המחשבה, אך דבר החלום הזה נכנס הרבה במחשבתו, אך אף על פי כן, היה קשה בעיניו לעשות זאת, והלך יותר אל השתיה, וחלם לו יותר החלום הנ"ל כמה פעמים, ובלבל אותו מאד, כי זה נסיון גדול מאד לאדם, ליקח לעצמו עבודה ומלאכה שאינו לפי כבודו, כי הישות והגאווה שבקרבו אינו מניחים אותו לעשות כן, ומזה בא עיקר חסרון הפרנסה, כי לעולם יש הרבה מלאכות בעולם שיכול כל אדם להשתכר ולהרוויח פרנסה, רק עיקר המניעה הוא מדת הגאווה והישות, שנדמה לו שאינו מתאים לו מלאכה זאת, ולכן אינו עושה כלום, וזה גורם לו ללכת בטל, והבטילה מביא אותו לשאר רעות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (כתובות נ"ט:): בטילה מביאה לידי שעמום ולידי זימה, והכל נמשך ממדת הגאווה, כי על הבעל גאווה אמרו חכמינו הקדושים (סוטה ה.), שהקדוש ברוך הוא אומר אין אני יכולים לדור בעולם, ומיד שסילק את השכינה ממנו, הוא עלול לבוא לידי רעות רבות רחמנא ליצלן, ולכן הבן מלך חזר אל השתיה, אבל עיקר עבודת האדם להכניע ולבטל את עצמו מלפניו יתברך,

ולקבל כל מלאכה שהשם יתברך מזמין לידו, ואז תמיד לא יחסר לו כלום, והשם יתברך יזכינו להגיע אל מדת ההכנעה והענוה באמת, ונזכה להיות קשורים ודבוקים בו יתברך תמיד מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת ויקרא ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, ביבנאל עיר ברסלב, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ב', המדבר מתודה והודאה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), תודה והודאה זה בחינת שעשוע עולם הבא, כי זה עיקר שעשוע עולם הבא, להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך, ולהכיר אותו יתברך שעל ידי זה סמוכים וקרובים אליו יתברך, כי כל מה שיודעין ומכירין אותו יתברך ביותר, סמוכין אליו ביותר, כי שאר כל הדברים יתבטלו לעתיד כולם, בבחינת כל הקרבנות בטלין חוץ מקרבן תודה, שלא ישאר לעתיד רק בחינת תודה והודאה, להודות ולהלל ולדעת אותו יתברך, כמו שכתוב (ישעיה י"א) כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, שזה כל שעשוע עולם הבא וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש, כי הנה זה עיקר תכלית ותענוג החיים, להרגיל את עצמו ליתן תודה והודאה להשם יתברך תמיד, ולהכיר את הטובות שהשם יתברך עושה עמו בכל עת, כי אף על פי שעוברים גם נסיונות קשים ומרים בחיים, אבל כשמרגיל את עצמו להסתכל על הטובות שהשם יתברך עושה עמו בכל עת, ומבין היטיב שהיה יכול להיות הרבה יותר גרוע חס ושלום, ונותן תודה להשם יתברך על זה, בזה הוא מרגיש שעשוע עולם הבא בעולם הזה ממש, ויש לו שמחה ותענוג כל ימי חייו, ופעם אמר מוהרנ"ת ז"ל, כשאדם תמיד אומר שהכל טוב, אזי מן השמים אומרים לו, זה טוב? בא ונראה לך מה זה טוב... ואזי באמת יש לו טוב בחיים, מה שאין כן

כשאדם תמיד מאונן ומקונן על מצבו, ואומר שהכל רע, אזי מן השמים אומרים לו, זה רע? בא ונראה לך מה נקרא רע... ואזי עובר עליו מה שעובר רחמנא ליצלן, ולכן עיקר עבודת האדם למצוא תמיד את הטובות שהשם יתברך עושה עמו, ולהודות ולהלל לשמו יתברך עליהם, ואזי ירגיש שעשוע עולם הבא בכל ימי חייו.

וזהו העבודה של התבודדות שלימד אותנו רבינו"ל, שצריך לייחד לעצמו זמן בכל יום לפרש כל שיחתו לפני השם יתברך בתמימות ובפשיטות גמור, כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, וחלק גדול מן ההתבודדות צריך להיות "תודה והודאה", להודות ולהלל לשמו יתברך על כל החסדים שעושה עמו בכל עת, כי כל מה שמרבה להודות להשם יתברך, כן נקבע האמונה הקדושה בלבו, שכל ישועתו תלוי רק בידו יתברך לבד, ואזי רואה ישועת ה' בכל עת.

וזה גם עוצם מעלת מצות ביקור חולים, כי מלבד גודל הזכות לעזור ולשמח ולהחיות את החולה, מלבד זאת גם מתחיל האדם להתבונן את גודל רחמיו וחסדיו יתברך, שנותן לו ולבני ביתו בריאות, ואינו צריך לשכוב בבית חולים ולהיות קשור למיטה חם שלום, כי על פי רוב בני אדם לוקחין דבר זה בקלות, שהם בריאים וחזקים, ונדמה להם שמגיע להם הכל, אבל מיד שנכנסים לבית חולים לבקר את החולה, ורואים את גודל הצער והיסורין של חולים הנמצאים שם רחמנא ליצלן, זה מעורר האדם מאד, ליתן שבח והודאה להשם יתברך על הבריאות שנותן לו, ולבקש ממנו יתברך שיהיה בריא תמיד.

וזהו מה שאמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה פרק ט' ס"ד ז') כל הקרבנות בטליון, וקרבת תודה אינו בטל, וכל התפלות בטלות ההודאה אינה בטלה, עיין שם, כי לעתיד לבוא לא יהיה ענין של פגם וחטא, ולכן לא יצטרכו להביא שאר קרבנות, אבל קרבן תודה ישאר תמיד, כי תודה קובע את האמונה בלב האדם, ומקרב אותו אל השם יתברך, וזה יהיה תמיד, וכן כל עיקר התפלות של לעתיד לבא יהיו תפלות של תודה, כי כולם יכירו את גודל רחמיו וחסדיו יתברך, וכמו שכתוב (ישעיה י"א) ומלאה האדם דעה את ה' וגו', ולכן כולם ישירו תפלות של הודאה תמיד, וירגישו שעשוע עולם הבא בכל ימיהם, ולכן אשרי מי שזוכה גם היום לעסוק תמיד בתודה והודאה אל השם יתברך, כי ירגיש כל מיני נועם ומתיקות בימי חייו, ויחיה חיים טובים מעין עולם הבא ממש, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע ולענינא דיומא, ימי ניסן, בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה ספר "ויקרא" מדבר מעבודת הקרבנות, שכל ענינם הוא התקרבות העולמות זה בזה, וכמובא מהאריז"ל, ש"קרבן" נקרא על שם התקרבות העולמות, כי כשאדם חוטא באיזה חטא, אזי נחשך ממנו אור אלקותו יתברך, וכל העולמות התלויים בו ובנשמתו, נפרדים משורש חיותם, אבל כשאדם עושה תשובה ומביא קרבן, אזי חוזר ומאיר עליו אור אלקותו יתברך, וחוזר ומקרב כל העולמות זה בזה, ובפרט כשמביא קרבן תודה, להודות להשם יתברך על החסדים והרחמים שעושה עמו בכל עת, בזה עושה ייחוד נורא בכל העולמות, כי נשמתו מתקרבת מאד אל השם יתברך על ידי ההודאה, וממילא גם מעלה ומקרב כל העולמות אל השם יתברך על ידי ההודאה, ואפילו היום שאין לנו קרבנות, אבל כשאדם מודה ומתוודה לפניו יתברך על עוונותיו, ומבקש מחילה ממנו יתברך, אזי נחשב כאילו הקריב קרבן והקדוש ברוך הוא מוחל לו, וכמובא בזוהר הקדוש (ויקרא י"ג.) על הפסוק (ויקרא ה') ונפש כי תחטא וגו', התורה הקדושה מתמיהה ואומרת, ונפש כי תחטא? איך יוכל נשמה קדושה מישראל לחטוא, הלא "ושמעך קול אלה והוא עד" ששמעה השבועה שמשביעים אותה לפני ירידתה לעולם "תהי צדיק ואל תהי רשע" (נדה ל:), והוא עד נאמן על זה, אבל מה יעשה אם כבר חטא, "או ראה או ידע", שרואה שהוא רחוק ממנו יתברך, ויודע שפגם בנפשו? "אם לא יגייד ונשא עוונו", העיקר שיגייד ויתוודה על עוונו לפני השם יתברך, ואז יומחל לו על הכל, עיין שם, כי אפילו שאין לנו היום בית המקדש וקרבנות, אבל על ידי וידי דברים, ותודה והודאה להשם יתברך, נחשב כאילו הקריבו כל הקרבנות, ולכן על פי רוב קוראין את פרשת ויקרא בתחילת חודש ניסן, כי על חודש ניסן אמרו חכמינו הקדושים (ראש השנה י"א.) בניסן נגאלו אבותינו ממצרים ובניסן עתידין ליגאל, ולכן דייקא בחודש ניסן מצפין ומחכין נשמות ישראל על בנין בית המקדש, שנזכה להקריב שם כל הקרבנות, ובפרט קרבן תודה, שקרבן זה ישאר לעד ולנצח נצחים, ואז יתענגו כולם בשעשוע עולם הבא.

וזהו מה שכתוב בהפטורת השבוע (ישעיה מ"ג) עם זו יצרתי לי, תהלתי יספרו, שכל עיקר יצירת נשמות ישראל היתה בכדי "תהלתי יספרו" שיגידו תודה ותהלה לשמו יתברך, כי דייקא על ידי תודה והודאה מתקרבין אליו יתברך באמת, וממשיך הנביא, "אנכי אנכי הוא מוחה פשעיך וחטאתיך לא אזכור", שתזכו שאני אמחול לכם על הכל, אפילו שאין לכם קרבנות לכפר, ואיך, "הזכירני נשפטה יחד", שתזכיר לפני את כל מה שעובר עליך, ונשפטה יחד, שתציע לפני את כל המענות ואמתלאות שיש לך, ואיך שמתגבר עליך יצריך, ואיך שאין אתה רוצה

לחטוא כלל, וגם, "ספר אתה למען תצדק", שתספר את התהילות והשבחים שלי, ותן תודה והלל לשמי, ואז למען תצדק, שתצא זכאי בדיון, ויומחל לך על הכל, והשם יתברך יזכינו להודות ולהלל לשמו יתברך תמיד, עדי נזכה לעלות ולהתדבק בו יתברך באמת ובתמים כל ימי חיינו, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

